

РЕШЕНИЕ

№ 182

гр. Бургас, 09.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, IV ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на шестнадесети януари през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Недялка П. Пенева
Членове: Даниела Д. Михова
Кристиян Ант. Попов

при участието на секретаря Ваня Ст. Димитрова
като разгледа докладваното от Недялка П. Пенева Въззивно гражданско дело
№ 20222100502028 по описа за 2022 година

Производството по делото е образувано по въззивна жалба на „Сън Сет 2011“ – ООД – гр.Св.Влас -ответник в първоинстанционното производство, чрез адв. Александрова, срещу Решение №287/24.08.22г., постановено по гр.д.№784/21г. по описа на Районен съд Несебър, с което въззивникът е осъден да заплати на Р. В. и А. А., двамата германски граждани, чрез адв.Даниела Зарева от АК-Бургас:

- на основание чл.59, ал.1 от ЗЗД, солидарно сумата в размер на 1739,57 лева, представляваща стойността на непогасеното задължение, което ответното дружество е имало към „ВиК“ ЕАД – гр.Бургас към 25.05.2021г. по силата на сключен договор, от която: сумата в размер на 1607,53 лева – главница, сумата общо в размер на 108,04 лева – лихва за забава за периода от 24.08.2020г. до 20.05.2021г. и 24 лева – такса за възстановяване на водоподаването, ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на подаване на исковата молба – 17.06.2021г. до окончателното изплащане на вземането;

- на основание чл.45 и чл.52 от ЗЗД да заплати на Р. В., сума в размер на 1500 лева , представляваща обезщетение за претърпените от ищцата В. неимуществени вреди, в резултат на оставяне на жилището ѝ без вода за периода от 18.05.2021г. до 26.05.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на исковата молба – 17.06.2021г. до окончателното изплащане на вземането;

- на основание чл.45 и чл.52 от ЗЗД, да заплати на А. А., сума в размер на 1500 лева лева, представляваща обезщетение за претърпените от ищеца А. неимуществени вреди, в резултат на оставяне на жилището му без вода за периода от 18.05.2021г. до 26.05.2021г., ведно със законната лихва върху главницата, считано от датата на исковата молба – 17.06.2021г. до окончателното изплащане на вземането.

- на основание чл.78, ал.1 от ГПК - да заплати солидарно на Р. В. и А. А., сума общо в размер на 739,58 лева, представляващи заплатени по делото разноски.

Въззивникът изразява недоволство от обжалваното решение и претендира отмяната му, с постановяване на въззивно решение, с което исквете да бъдат отхвърлени. По отношение на трите иска, оспорва извода на съда, че той носи отговорност за липсата на одобрени проекти за външно ВиК като строител на сградата и излага съображения, че строителят е трето лице „Сънрайз дивелопмънтс“ – ЕООД, от когото ответникът е закупил сградата. Не оспорва факта, че цялата сграда е открита само една партида а в отделните имоти няма индивидуални партиди.

По иска по чл.59 ЗЗД излага съображения, че собствениците на отделни обекти осигуряват на ответника достъп до водомерите си за отчитане на потреблението, като ищите не са сторили това след м.август 2017г., след като сградата е регистрирала етажна собственост. Излага подробни съображения за обосноваване на тезата си, че не са налице предпоставките за неоснователно обогатяване на ответника и обедняване на ищите, т.к. с процесните суми ответникът е заплатил чуждо задължение – това на ищите като потребители на ВиК услуги и не се е обогатил с тези суми.

По предявените иски от всеки от ищите по чл.45 ЗЗД заявява, че не са налице за ангажиране на деликтната му отговорност за вреди и оспорва извода на съда, че противоправното поведение на ответника е това, че не е заплатил сума за изразходвана от ищите и други собственици вода. Излага съображения, че той не е длъжен да заплаща потребената от друго вода и ищата е заплатила своето задължение. Намира, че не е доказано да са настъпили твърдяните от ищите вреди и намира размерът на обезщетението за завишен, поради наличието на съпричиняване. Намира, че съдът е уважил в еднакъв размер двата иска с аргументи, обосновани на представени само от ищата доказателства и липса на доказателства за претърпените от ищеца вреди.

Въззиваемите – ищци А. А. и Р. В., чрез адв. Зарева представят срока по чл.263, ал.2 ГПК **писмен отговор**. В него излагат съображения за потвърждаване на решението. Намират изводите на съда за мотивирани и основани на събраните по делото доказателства. Считат, че по делото са представени доказателства, че ищите са заплатили на управителя на ЕС количествата потребена вода, като сумите са внесени от управителя по партидата на ответното дружество, за което е издаден касов бон. Признание за това ищите съзират в процесуалното поведение на ответника, съставляващо оттегляне на предявения от него насрещен иск. Споделят изводите на съда, че ищите са погасили натрупаните по партидата на ответника задължения чрез управителя на ЕС, след като е било организирано отчитане на подотчетните водомери и събрани сумите за всеки обект. Намират за безспорни фактите са спиране на водоподаването поради непогасени задължения и възобновяването му след извършено плащане на задълженията по партидата на ответника.

Въззиваемите споделят изводите на НРС, досежно претърпените от тях неимуществени вреди, в резултат на продължило повече от една седмица преустановяване на водоподаването поради неплащане на задълженията към ВиК и излагат съображения, за обосноваване на тезата си, че за този период са търпели значителни неудобства от това.

Производството по делото е по реда на чл.258 и сл.ГПК. Въззивните жалби са подадени в предвидения от закона срок, отговарят на изискванията на чл.260 и чл.261 ГПК; жалбоподателите са лице с правен интерес да обжалват първоинстанционното решение. Поради това жалбите са допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

Бургаският окръжен съд, като взе пред вид твърденията на страните, събраните по делото доказателства и като съобрази Закона, намира, че първоинстанционният съд е установил релевантните за спора факти и обстоятелства, относно безспорните факти и обстоятелства, че ответното дружество е собственик на поземления имот, върху който е изградена сграда 1, в която се намира апартамент, собственост на ищите. Установил е безспорният по делото факти, че за изградените в имота сгради, респ.самостоятелни обекти в тях, е налице само една открита партида за

водоподаване при ВиК Бургас, с титуляр - „Сън Сет 2011“ ООД. Установил е, че водоподаването към сградата е преустановено, поради неплащане на задълженията към водоснабдителното дружество. Установил е, че за да бъде възобновено водоподаването, ищите са заплатили дължимите суми. Чрез разпита на свидетелите В. и В. Ш. НРС е установил, че спирането на водоподаването за период от 5 дни е създавало значителни неудобства за ищите, като за поддържане на личната си хигиена, същите са ползвали банята в жилището на св.Ш., а за хигиената в жилището си, са носили вода с бутилки, предоставена им свидетелите. Поради това и на осн. чл.272 ГПК въззивният съд препраща към мотивите на първоинстанционното решение.

Бургаският окръжен съд, при служебната проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, извършена на осн. чл.269 ГПК намира, че не са налице пороци, водещи до нищожност и недопустимост на същото, поради което то е валидно и допустимо. Като взе предвид доводите на страните, събраните по делото доказателства и като съобрази закона, настоящата инстанция намира, че същото е правилно и законосъобразно и въззивният съд споделя мотивите на първоинстанционния в тази им част на осн. чл.272 ГПК.

В допълнение по изложените във въззивната жалба оплаквания следва да се каже:

Предвид безспорното по делото обстоятелство, че титуляр на партидата за водоснабдяване на сградата е ответното дружество, за него възниква задължението да заплаща стойността на извършените ВиК услуги. Неизпълнението на това задължение от ответника и изпълнението му от страна на ищите, е довело до обедняването на последните до размера на заплатеното и до обогатяване за ответника, който не е намалил имуществото си със същата стойност (спестил е разход). Поради това ответникът следва да заплати на ищите посочените суми. Той има регресно право по отношение на лицата, които са потребители тези услуги.

Поради това искът по чл.59 ЗЗД е основателен. Първоинстанционното решение, с което е уважен, е правилно и законосъобразно и следва да бъде потвърдено.

Институтът на непозволеното увреждане е регламентиран от разпоредбите на чл.45 – чл.54 ЗЗД. Основното правило за реализиране на тази отговорност се съдържа в нормата на чл.45, ал.1 ЗЗД – “Всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму”. Извън общата хипотеза на чл.45 ЗЗД - отговорност за виновно поведение, законът предвижда и обективна имуществена отговорност при непозволено увреждане, в т.ч. чл.49 – отговорността на работодателя или възложителя на определена работа, в изпълнение на която е причинено непозволено увреждане. Законът не е предвидил солидарна отговорност между прекия причинител и лицето, което е възложило работата, но дава възможност на възложителя да предяви иск срещу причинителя за това, което е платил (чл.54 ЗЗД).

В настоящия случай представените по делото писмени доказателства, извършената експертиза и показанията на разпитаните в първоинстанционното производство свидетели установяват, че липсата на вода в апартамента на ищите е довела до необходимостта да бъдат ползвани баня и вода от други потребители. Доколкото водоснабдяването на жилищните (и други) обекти съвременния бит е неизменно и жизнено необходимо благо, лишаването от него създава сериозни неудобства и затруднения за собствениците, особено за лица на възраст, в която придвижването е затруднено. Липсата на вода на практика води до невъзможност да се приготвя храна и да се поддържа хигиена. Поради това жилищен имот, в който е спряно водоподаването е трудно използваем.

Ето защо въззивният съд намира, че установените по делото факти сочат, че за ищите е било налице значително неудобство от невъзможността да използват пълноценно своето жилище. Създаденото неудобство може да бъде квалифицирано като страдание, макар и с по-нисък интензитет, поради което същото следва да бъде репарирано. Определеният от НРС размер на обезщетението от 1500 лева за всеки отговаря на изискванията на чл.52 ЗЗД за справедливост, още повече че в тази част

ищецът не е обжалвал първоинстанционното решение.

Пред вид казаното, решението на Районен съд Несебър, с което е осъдено ответното дружество като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

В полза на въззиваемите следва да се присъдят направените съдебно – деловодни разноски, в размер на 500 лева – за двамата, по иска по чл.59 ЗЗД и по 450 лева за всеки – по исковете по чл.45 ЗЗД.

С оглед на гореизложеното Бургаски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение №287/24.08.22г., постановено по гр.д.№784/21г. по описа на Районен съд Несебър.

ОСЪЖДА „СЪН СЕТ 2011“ ООД с ЕИК 201575917, със седалище и адрес на управление: гр.Свети Влас, ПК 8256, общ.Несебър, обл.Бургас, ул.“Крайбрежна“ № 5, ет.1, ап.3, да заплати солидарно на Р. В., родена на *****г. и А. А., роден на *****г., двамата *** граждани, със съдебен адрес: гр.Бургас, ул.“Любен Каравелов“ № 5, вх.В, ет.1, чрез адв.Даниела Зарева от АК-Бургас, сума, в размер на 500 лева – съдебно – деловодни разноски - адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „СЪН СЕТ 2011“ ООД с ЕИК 201575917, със седалище и адрес на управление: гр.Свети Влас, ПК 8256, общ.Несебър, обл.Бургас, ул.“Крайбрежна“ № 5, ет.1, ап.3, да заплати на А. А., роден на *****г., сума, в размер на 450 лева – съдебно – деловодни разноски - адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „СЪН СЕТ 2011“ ООД с ЕИК 201575917, със седалище и адрес на управление: гр.Свети Влас, ПК 8256, общ.Несебър, обл.Бургас, ул.“Крайбрежна“ № 5, ет.1, ап.3, да заплати на Р. В., родена на *****г. сума, в размер на 450 лева – съдебно – деловодни разноски - адвокатско възнаграждение.

Настоящото е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____